

Marianne och Helge har anlagt en labyrint. "Vi hade den här biten av åkern där det växte dåligt och då tänkte vi att vi borde använda den till något annat." FOTO: HELEN GRANDITSKY

En egen labyrint av 1700 granar

Marianne Berglund har alltid tyckt om labyrinter. Nu har hon och Helge en egen. – Labyrinter är som livet, ibland får man vända om och prova en annan väg. Jag går ofta hit ut på kvällarna. Det är härligt att titta ut och ibland kommer det djur, säger Marianne Berglund.

Marianne och Helge Berglund har en egen labyrint. Med ett lusthus i två våningar som ett utkikstorn i mitten.

– Vi hade den här biten av åkern där det växte dåligt och då tänkte vi att vi borde använda den till något annat, säger Marianne.

Hon har alltid tyckt om labyrinter. Men hon är också en "doer" som ser till att förverkliga sina idéer. För tio år sedan bestämde hon sig för att anlägga en egen labyrint. Hon sökte efter ritningar och hittade en dansk modell som hon tyckte om. Den överförde hon på ett rutigt papper,

Om man går hela labyrinten blir sträckan 900 meter och går man fel blir det ännu längre.

som i sin tur förstörades och överfördes på åkern. Hon och Helge köpte 1700 granplantor. Som nya var de bara ett par decimeter, i dag är granhäcken tät och cirka en meter och åtta centimeter hög.

– Jag vill inte att den blir för hög, då kan den bli skrämmande. Barn tycker om att springa i labyrinten, men det finns många blindgångar så det är lätt att komma fel, säger Marianne.

Vid första anblicken ser man en lång granhäck med en tornlikande byggnad som sticker upp. Det är ett lusthus i två våningar som hon och Helge har byggt för att kunna njuta av labyrinten även ovanifrån. När Marianne fick ett arv efter sin kusin bestämde hon sig för att bygga lusthuset, både

som en hyllning till kusinen och för att få utsikten. Marianne och Helge visar mig upp för en trappa. Från det runda rummet ser man tydligt hur granarna bildar ett stort och slingrande mönster av vägar.

– Om man går hela labyrinten blir sträckan 900 meter och går man fel blir det ännu längre, säger Helge.

Tornrummet är ombonat inrett med sköna gungfåtöljer som Marianne och Helge har fått i födelsedagspresent. På väggen hänger inramade fotografier, broderade bonader och på golvet ligger en gammal resväska med böcker och tidningar i som Mariannes kusin hade på sina resor. Men det bästa av allt är utsikten med labyrinten, gården, fälten och skogen runt omkring.

– Jag går ofta hit ut på kvällarna och sitter och filosoferar. Det är härligt att titta ut över labyrinten och se naturen. Ibland kommer det djur och går förbi, säger Marianne.

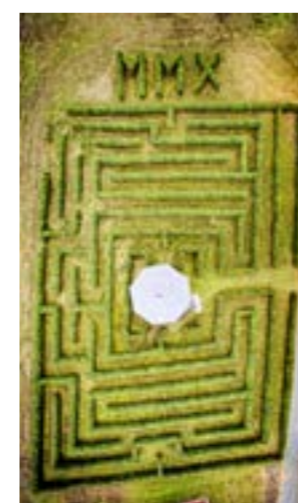
Det händer också att hon får sällskap i lusthuset av Helge. Han tycker om att luta sig tillbaka i hängstolen. – När jag kommer upp hit och sätter mig och lägger upp fötterna på bänken då kan det hända att jag somnar. Det är jätteskönt.

Helge sätter sig och demonstrerar. Rummet i markplan en trappa ner är inredd som en bar, med barbord, höga stolar och väggfasta kafébord med långhåriga färfällor på sitsarna. Där har de haft många fester och middagar med släkt och vänner. Men också skolbarn och andra studiebesök som

Labyrintens väggar av gran är en meter och åtta centimeter höga.

FOTO: MARKUS BOBERG

Årtalet angivet för när labyrinten anlades.

kommer för att få se hur det går till att producera mjöl. I ladan på gården har de två kvarnar där de malar sitt eget mjöl som de bakar av och säljer i sitt kafé inne i byn.

Över dörren till lusthuset hänger en skylt med "Mariannero". Namnet syftar både på Marianne och hennes kusin som hette samma sak. De har haft mycket hjälp med bygget av barnen och i lusthuset hänger pärlplattor som barnbarnen har bidragit med. Bonaderna har tänkvärda ord-språk och ett tycker Marianne är särskilt bra; "Lita ej på lyckans tärning, men på egen kraft i ord och gärning". Att man inte ska vänta på högsta vinsten på lotteri utan göra det man kan av det man har.

Labyrinten är nyklippt av Helges bror Viktor. Det är ett tufft jobb som tar lång tid att utföra. Om man står högst upp i lusthuset och tittar ut ser man att de nyfriserade granarna bildar de romerska siffrorna MMX, för att markera byggåret 2010. Labyrinten syns också bra från himlen, om man går in via google maps ser man tydligt formerna på åkern.

– Labyrinter är ju som livet, många långa vägar åt olika håll, ibland får man vända om och prova en annan väg, det är spännande och man kommer alltid på vägar som man inte har varit beredd på, säger Marianne och skrattar.

Helen Granditsky
02615 96 41
helen.granditsky@mittlemedia.se

Tornrummet på lusthusets övervåning är ombonat med sköna fåtöljer och tavlor.

Marianne och Helge Berglund

- **Bor:** I Kungsgården
- **Gör:** Driver lantbruk med egna kvarnar och eget bageri och kafé
- **Labyrinten:** Byggs 2010. 1700 granar bildar en gång på 900 meter samt flera blindgångar
- **Lusthuset:** Byggs 2013 i två våningar för att ge utsikt över labyrinten, inredd med sköna fåtöljer och läsning